

Arrest

**nr. 341 993 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 februari 2026 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2025 komt de verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, aan op het Belgische grondgebied en zij identificeert zich bij de grenscontrole op de luchthaven aan de hand van een Palestijns paspoort waaruit pagina's ontbreken.

1.2. Op 6 december 2025 wordt het door de verzoekende partij gebruikte reisdocument gerechtelijk in beslag genomen door de Federale politie.

1.3. Op 6 december 2025 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 30 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 340 967 van 11 februari 2026 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 16 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument werd op 06.12.2025 gerechtelijk in beslag genomen door de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem. (dossiernummer: HV.21.RB.007534/2025). Betrokkene beschikt dus niet meer over een geldig reisdocument.

Op 07.12.2025 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 30.01.2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en op 11.02.2026 heeft de RvV besloten dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus de betrokkene werd geweigerd. De terugdrijving gebeurt, zoals voorzien in bijlage 9 van de Conventie van Chicago naar de plaats van inscheping, zijnde Nador/Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of visum vervangende verblijfstitel. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst te België.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar eerste middel, na een theoretisch betoog, uiteen als volgt:

“L'exécution de la décision attaquée entraînerait une violation directe de l'article 3 de la CEDH en raison de l'effet cumulatif de facteurs indissociables : l'extrême vulnérabilité psychique du requérant (risque suicidaire avéré), la certitude d'un traitement pénal répressif à son arrivée au Maroc, et l'absence structurelle de soins spécialisés en détention. L'interaction de ces éléments atteint manifestement le seuil de gravité proscrit par la jurisprudence précitée.

1. La vulnérabilité psychique avérée et l'urgence vitale

La Cour européenne rappelle dans son arrêt M.S.S. (§ 251) qu'elle accorde « un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable ». En l'espèce, cette vulnérabilité intrinsèque est décuplée par le vécu traumatique singulier du requérant.

Le requérant, survivant de la Bande de Gaza ayant perdu 35 membres de sa famille, présente aujourd'hui des signes de décompensation majeure. Comme le soulignent les experts en psychotraumatologie (Cyril Tarquinio, Bruno Bettelheim), le vécu de guerre à Gaza crée une « condition extrême » où les mécanismes de défense psychiques sont brisés.

En l'occurrence, le requérant n'oppose pas une simple allégation de mal-être, mais une réalité clinique objective. L'attestation du service psychologique du Centre de transit Caricole (Pièce 2) certifie que le requérant bénéficie d'un suivi régulier depuis le 5 janvier 2026. De plus, une demande d'intervention médicale a été faite en urgence au près de MSF, alertant l'organisation sur les idées suicidaires et pensées très sombres du requérant (Pièce 3).

En ordonnant l'expulsion immédiate d'une personne suicidaire, l'État belge prend une responsabilité écrasante. L'exécution de la mesure a pour effet immédiat de rompre le lien thérapeutique maintenu au centre fermé et de précipiter le passage à l'acte auto-agressif, exposant le requérant à un risque pour sa vie.

2. Le risque de traitement inhumain au Maroc : L'incarcération inévitable

Conformément à l'arrêt Soering, les autorités belges se doivent d'examiner les conséquences prévisibles du renvoi. Or, le renvoi vers le Maroc ne constitue pas un simple transfert administratif. Il s'agit d'un refoulement vers un pays tiers qui applique une politique pénale stricte en matière d'émigration irrégulière.

Le retour d'un étranger ayant séjourné ou étant parti irrégulièrement l'expose à des poursuites pénales immédiates, fondées sur deux piliers marocains incontournables : la législation sur l'immigration et le Code pénal.

En premier lieu, la Loi n° 02-03 relative à l'entrée et au séjour des étrangers au Royaume du Maroc constitue la clé de voûte de la politique répressive marocaine. L'une des spécificités de ce droit est la pénalisation explicite de la sortie irrégulière du territoire :

« Est punie d'une amende de 3000 à 10.000 dirhams et d'un emprisonnement de un mois à six mois, ou de l'une de ces deux peines seulement, sans préjudice des dispositions du code pénal applicables en la matière, toute personne qui quitte le territoire marocain d'une façon clandestine, en utilisant, au moment de traverser l'un des postes frontières terrestres, maritimes ou aériens, un moyen frauduleux pour se soustraire à la présentation des pièces officielles nécessaires ou à l'accomplissement des formalités prescrites par la loi et les règlements en vigueur, ou en utilisant des pièces falsifiées ou par usurpation de nom, ainsi que toute personne qui s'introduit dans le territoire marocain où le quitte par des issues ou des lieux autres que les postes frontières créés à cet effet. »

Lors d'un renvoi, les services de la Police de l'Air et des Frontières (PAF) procèdent systématiquement à une reconstitution du parcours migratoire. En l'espèce, le fait d'avoir quitté le Maroc avec de faux papiers constitue pour le requérant une violation manifeste de l'article 50 de la Loi 02-03, l'exposant dès son atterrissage à une procédure judiciaire.

En deuxième lieu, au-delà de l'infraction migratoire, c'est l'usage de documents falsifiés qui expose le requérant aux sanctions les plus lourdes. Le Maroc considère la falsification de documents administratifs comme une atteinte grave à la "foi publique" et à la souveraineté de l'État :

« Quiconque se fait délivrer indûment ou tente de se faire délivrer indûment un des documents désignés à l'article précédent [les permis, certificats, livrets, cartes, bulletins, récépissés, passeports, ordres de mission, feuilles de route, laissez-passer ou autres documents délivrés par les administrations publiques en vue de constater un droit, une identité ou une qualité, ou d'accorder une autorisation]13 soit en faisant de fausses déclarations, soit en prenant un faux nom ou une fausse qualité, soit en fournissant de faux renseignements, certificats ou attestations, est puni de l'emprisonnement de trois mois à trois ans et d'une amende de 200 à 300 dirhams. »

La pratique des autorités marocaines, tout particulièrement lors des contrôles frontaliers et aéroportuaires, démontre une approche purement sécuritaire et une sévérité systématique envers l'usage de faux documents :

« Le parlement marocain doit encore approuver un projet de loi de 2013 sur le droit d'asile. Une loi sur l'immigration de 2003, qui criminalise l'entrée irrégulière dans le pays sans prévoir d'exceptions pour les réfugiés et les demandeurs d'asile, reste entre temps en vigueur. »

Cette sévérité pénale est confirmée par le projet de recherche européen MirreM (publié fin 2023/2024), qui analyse l'application de la loi n°02-03:

« Law 02-03 represents significant challenges to irregular migrants' both journey to Morocco and life within the country (Meknassi, 2019). Over time, the policy has resulted in the criminalisation of such form of migration and has made irregular migrants more vulnerable to exploitation and abuse by human traffickers and smugglers. The law does not adequately differentiate between different categories of migrants, including refugees, asylum seekers, economic migrants, and victims of trafficking. This lack of differentiation results in inappropriate treatment of these distinct groups. Detained migrants, including children, have reported harsh conditions in detention centres and inadequate access to legal representation. The law has also not been effective in reducing irregular migration but simply pushing migrants to take riskier routes and engage with criminal networks, making their journeys more dangerous. »

La loi et pratique marocaine ne prévoit donc aucune immunité pour les personnes en quête de protection, transformant toute infraction documentaire en motif d'arrestation immédiate. En l'espèce, le scénario pour le retour du requérant se déroulerait selon une séquence procédurale à haut risque :

L'interception et interrogatoire à la frontière

À sa descente d'avion, remis aux autorités marocaines par l'escorte étrangère, le requérant sera immédiatement pris en charge par la Police de l'Air et des Frontières (PAF). Il subira un interrogatoire visant à établir les modalités de sa sortie initiale et l'usage de faux documents.

À cet égard, le rapport 2024 du Département d'État américain sur la situation des droits humains au Maroc rappelle l'existence de rapports crédibles faisant état de « peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants » et souligne que « les abus sont plus susceptibles de se produire lors des interrogatoires, lorsque les détenus n'ont pas accès à un avocat ».17

Pour une personne souffrant de TSPT complexe, ce contexte de pression, d'isolement et d'intimidation policière constitue un facteur de décompensation psychique immédiat.

La garde à vue systématique

En l'absence de documents d'identité valides (les faux ayant été saisis lors de son parcours), le Procureur du Roi ordonne quasi-systématiquement la garde à vue pour enquête approfondie.

L'organisation Global Detention Project dénonce de manière récurrente le fait que les ressortissants étrangers fassent l'objet de détentions arbitraires :

« There have been repeated reports of non-nationals being arbitrarily detained in Morocco. Observers, for example, have pointed to large-scale arrests following raids of camps close to the Spanish enclaves of Ceuta and Melilla, followed by the arbitrary detention of large numbers of non-nationals in ad hoc facilities across the country. In February 2021, the Moroccan Association for Human Rights (AMDH) reported on the month-long "illegal" detention of 26 migrants—including five children—in a children's home in Guelmim, southern Morocco. »

La détention inévitable et absence de prise en charge psychiatrique

À l'issue de la garde à vue, un mandat de dépôt (détention provisoire) est généralement émis, le risque de fuite et l'absence de domicile fixe au Maroc étant des motifs automatiques d'incarcération pour les étrangers poursuivis pénalement.

L'incarcération, hautement probable au vu de l'analyse pénale ci-dessus, exposerait le client à des conditions de détention décrites comme critiques par les observateurs nationaux et internationaux. Pour une personne souffrant déjà de troubles psychologiques, la prison marocaine ne représente pas seulement une privation de liberté, mais un traitement inhumain et dégradant.

Le récent rapport de 2024 de l'Association pour la Prévention de la Torture (APT), se basant sur les observations du Mécanisme National de Prévention (MNP) marocain, est particulièrement accablant concernant la prise en charge psychiatrique en détention :

« Le MNP a constaté que 67% des services de santé des établissements pénitentiaires visités disposent de psychologues mais ne disposent ni de psychiatre ni d'infirmiers qualifiés en psychiatrie. Il a aussi été relevé les problématiques liées aux programmes de formation dédiés au personnel de santé en matière de prise en charge de la santé mentale, de détection des situations difficiles pour les femmes et d'évaluation des besoins des détenues en matière de santé mentale. » 20

Plus grave encore face au risque suicidaire documenté du requérant, l'APT souligne que le formulaire d'évaluation des risques à l'entrée en prison « n'est pas systématiquement rempli pour les détenus ayant des antécédents [...] d'autoutilisation », laissant les profils vulnérables sans aucune surveillance adaptée.

3. L'absence totale de soins spécialisés pour les victimes de guerre et de torture

L'argument central contre l'exécution du renvoi réside dans l'incapacité structurelle du système marocain (a fortiori en milieu carcéral) à prendre en charge les pathologies psychiatriques lourdes, en particulier le TSPT complexe lié à la guerre.

Le requérant ne souffre pas d'un simple stress, mais d'une pathologie nécessitant une prise en charge hautement spécialisée (psychiatrie de guerre, thérapies cognitivo-comportementales spécifiques, environnement sécurisant).

Or, le système public marocain souffre d'un sous-financement chronique en matière de santé mentale, comptant moins d'un psychiatre pour 100 000 habitants. Les structures de référence sont saturées. Plus alarmant encore, une étude longitudinale menée au CHU Ibn Sina de Rabat sur l'hospitalisation des migrants

révèle que les étrangers souffrant de troubles psychiatriques font l'objet de durées de séjour extrêmement courtes, d'une utilisation fréquente de la contention in Morocco: Still waiting for reforms as Europe increases pressure to block migrants and asylum seekers, Juillet 2021, URL: <https://www.globaldetentionproject.org/wp-content/uploads/2021/07/Immigration-Detention-in-Morocco-July-2021-Report-GDP.pdf>

physique faute de personnel, et d'une absence totale de suivi post-crise, le patient étant souvent renvoyé à la rue ou en détention sous simples sédatifs.

Le traitement du TSPT de guerre nécessite des approches spécifiques (EMDR, thérapies cognitivo-comportementales centrées sur le trauma) qui sont quasiment inexistantes dans le secteur public marocain.

Le traitement du TSPT de guerre nécessite des approches (EMDR, cliniques du trauma) qui sont inexistantes dans le secteur public marocain et inaccessibles à un étranger détenu. Renvoyer un patient souffrant d'idées suicidaires et de dépression majeure vers un pays répressif qui ne dispose d'aucune infrastructure pour traiter les séquelles de guerre, revient à le condamner sciemment à une dégradation certaine et irréversible de son état mental.

4. Conclusion : atteinte du seuil minimum de gravité

Au regard des éléments exposés et pertinents pour l'analyse d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH dans le cadre de l'expulsion du requérant, il apparaît qu'un envoi au Maroc – alors que le requérant a vécu des événements traumatiques et se trouve sous la menace directe de poursuites pénales pour usage de faux documents – engendrera un traitement inhumain ou dégradant dans son chef en ce qu'il atteint le seuil minimum de gravité au sens de la jurisprudence de la Cour EDH:

“112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (Mamatkoulou et Askarov c. Turquie [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II) »23

Encore, à l'occasion de son arrêt Tarakhel contre Suisse, la Cour européenne a précisé ce qui suit24 :

94. La Cour a dit à de nombreuses reprises que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudła c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI ; M.S.S., précité, § 219).

(...)

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne

(...)

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

(...)

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.”

En l'espèce, ce seuil de gravité est manifestement atteint par l'effet cumulatif de trois facteurs précis qui, combinés, constituent un traitement inhumain :

a) L'extrême vulnérabilité préexistante du requérant

Monsieur A. (...) ne se présente pas aux autorités marocaines comme un migrant lambda, mais comme un patient en danger vital. Il est un rescapé de guerre (Gaza) ayant perdu 35 membres de sa famille et souffre d'une pathologie psychiatrique sévère documentée (Stress Post-Traumatique et risque suicidaire avéré). La Cour a maintes fois jugé que les demandeurs d'asile, a fortiori ceux ayant subi des traumatismes de guerre, constituent un groupe particulièrement vulnérable nécessitant une protection spéciale interdisant tout refoulement aveugle.

a) *L'incarcération inévitable et traumatisante*

Le requérant se trouve dans une situation juridique inextricable : son document de voyage a été saisi judiciairement en Belgique, prouvant de facto l'usage de faux ou l'irrégularité de son parcours migratoire au départ de Nador. Le renvoyer au Maroc, c'est le livrer mécaniquement à une procédure pénale coercitive et à la détention pour infraction à la loi sur l'émigration (Loi n° 02-03). Pour un homme déjà fragilisé par la guerre et en proie à des idées suicidaires, la brutalité d'une arrestation et l'incarcération dans les conditions précaires des geôles marocaines ne constituent pas une simple mesure de police, mais une épreuve psychique insupportable équivalant à un traitement dégradant.

b) *La rupture vitale des soins*

L'exécution de la mesure interrompt de facto le suivi psychologique dont le requérant bénéficie de manière continue en Belgique depuis le 5 janvier 2026. En situation de détention au Maroc, il n'aura accès à aucun soin spécialisé pour son traumatisme de guerre complexe. Cette absence de perspective thérapeutique, combinée au choc carcéral répressif, crée un risque réel, sérieux et imminent de passage à l'acte auto-agressif ou de dégradation irréversible de sa santé mentale.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (arrêt M.S.S., arrêt Tarakhel) impose aux États une obligation de vigilance accrue lorsqu'ils procèdent à l'éloignement de demandeurs d'asile appartenant à des groupes particulièrement vulnérables. Cette évaluation des risques ne peut se faire in abstracto, sur la base de considérations générales sur le système de santé du pays de destination, mais doit être réalisée in concreto, au regard de la situation personnelle, physique et psychologique du requérant au moment de l'exécution de la mesure.

En l'espèce, l'Office des Étrangers a failli à cette obligation fondamentale.

Le Conseil d'État rappelle constamment que l'autorité administrative a l'obligation d'examiner minutieusement tous les éléments du dossier avant de prendre une décision. Une décision fondée sur des faits matériellement inexacts, sur une chronologie impossible ou sur une ignorance coupable des éléments présents dans le dossier administratif, est entachée d'illégalité.

La décision attaquée (Annexe 11) se présente sous la forme d'un formulaire standardisé où l'autorité s'est contentée de constater l'absence de documents de voyage valides pour ordonner le renvoi.

Cependant, l'obligation de motivation et le devoir de minutie ne s'arrêtent pas au constat de l'irrégularité du séjour. L'autorité a l'obligation de vérifier s'il existe des obstacles absolus à l'éloignement, notamment d'ordre médical ou sécuritaire (Article 3 CEDH).

En l'espèce, l'Office des Étrangers a failli à cette obligation fondamentale sur deux points cruciaux : l'ignorance fautive des données médicales internes et l'absence d'examen des conséquences pénales du renvoi.

1. *L'ignorance fautive des données médicale internes*

L'autorité ne peut prétendre ignorer l'état de santé du requérant. En tant que gestionnaire des lieux de détention, l'Office des Étrangers a accès aux informations concernant les détenus.

Il ressort de l'attestation produite (Pièce 2) que Monsieur A. (...) fait l'objet d'un suivi psychologique régulier depuis le 5 janvier 2026 au sein même du centre de transit. Cette information capitale sur sa fragilité psychique était disponible "en interne".

En adoptant une décision de refoulement standard, sans vérifier préalablement auprès de ses propres services si l'état de santé mentale du requérant était compatible avec un voyage forcé et une remise aux autorités marocaines, l'administration a statué par automatisme et non par examen in concreto. Elle a manqué à son devoir élémentaire d'enquête.

2. *L'absence d'examen des conséquences pénales du renvoi*

La décision attaquée mentionne explicitement : « Le document de voyage utilisé par l'intéressé a été saisi judiciairement ». L'administration belge actant elle-même que le requérant a voyagé avec des documents litigieux, elle ne pouvait ignorer que ce fait constitue une infraction pénale dans le pays de renvoi (Maroc).

Pourtant, la décision ne contient aucune trace d'un examen du risque spécifique (arrestation, détention) que cette situation documentaire va engendrer à l'arrivée. L'autorité s'est contentée d'appliquer la Convention de Chicago de manière mécanique, sans motiver pourquoi elle estime que ce renvoi n'expose pas le requérant à un traitement inhumain (incarcération d'une personne suicidaire).

3. *Conclusion*

La décision est entachée d'un défaut manifeste de minutie et de motivation adéquate. L'autorité a pris une mesure d'exécution irréversible en ignorant les clignotants rouges (santé mentale et risque pénal) qui figuraient pourtant dans son propre dossier administratif. Cette légèreté blâmable justifie à elle seule l'annulation.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist dat de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied is geweigerd en wordt teruggedreven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en evenmin in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een reisdocument gebruikte dat gerechtelijk in beslag werd genomen door de Federale politie en zij dus niet meer over een geldig reisdocument beschikt, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of visum vervangend verblijfsdocument, dat zij niet beschikt over een grensoverschrijdend document voor de binnenkomst in België, dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 december 2025, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) op 30 januari 2026 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dat op 11 februari 2026 de Raad besloten heeft de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, dat de terugdrijving, zoals voorzien in artikel 9 van de Conventie van Chicago gebeurt naar de plaats van inscheping, zijnde Nador in Marokko en dat een schending van de artikelen 3 en 8 niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar zij meent dat de bestreden beslissing de vorm heeft van een gestandaardiseerd formulier waarin de verwerende partij zich beperkt heeft vast te stellen dat er geen geldige reisdocumenten zijn, dat echter de motiveringsverplichting hier niet ophoudt, dat de verwerende partij verplicht is na te gaan of belemmeringen voor de verwijdering bestaan, in het licht van artikel 3 van het EVRM, op medisch en veiligheidsvlak, wijst de Raad er vooreerst op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Voorts heeft de verwerende partij zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat er geen geldige reisdocumenten voorliggen, doch in het kader van artikel 3 van het EVRM, op veiligheidsvlak, erop gewezen dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch dit werd afgewezen door het Commissariaat-generaal bij een beslissing van 30 januari 2026, welke in bij beroep bij de Raad bevestigd werd. Betreffende een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM op medisch vlak, zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er relevante medische elementen voorhanden zijn waarover de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM had moeten motiveren. De Raad wijst eveneens op wat hieromtrent *infra* wordt uiteengezet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de motieven inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4. De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak, het weze herhaald, dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

2.2.5. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat er een bewezen psychische kwetsbaarheid is en een levensbedreigende situatie. Zij verwijst naar de kwetsbare status van asielzoekers, waarna zij stelt dat deze intrinsieke kwetsbaarheid nog versterkt wordt door haar bijzonder traumatische ervaringen, dat zij een overlevende is uit de Gazastrook die 35 familieleden heeft verloren en vandaag tekenen van een ernstige decompensatie vertoont. Zij stelt dat deskundigen op het gebied van psychotraumatologie benadrukken dat de oorlogservaring in Gaza een extreme toestand creëert waarin de psychische afweermechanismen worden verstoord. Zij meent dat zij niet enkel beweert dat zij niet in goede gezondheid verkeert, maar tevens een klinisch objectieve realiteit aanvoert, dat het attest van de psychologische dienst van het transitcentrum

vermeldt dat zij geniet van een regelmatige opvolging sinds 5 februari 2026, dat daarenboven een dringend verzoek tot medische tussenkomst werd gericht aan Artsen zonder Grenzen, waarbij gewezen wordt op de alarmbellen betreffende de suïcidale ideeën en de zeer sombere gedachten van de verzoekende partij. Zij meent dat door de onmiddellijke verwijdering van een suïcidaal persoon te bevelen, de Belgische staat een overweldigende verantwoordelijkheid neemt, dat het uitvoeren van de maatregel als direct gevolg heeft dat de therapeutische band die onderhouden wordt in het centrum wordt onderbroken en dat het overgaan tot een autoagressieve daad wordt versneld, wat haar blootstelt aan een risico voor haar leven.

De Raad brengt in herinnering dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast zijn (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden dat er sprake is van een bewezen psychische kwetsbaarheid en een levensbedreigende situatie.

Waar zij verwijst naar de kwetsbare status van asielzoekers, en zeker asielzoekers die oorlogstrauma's hebben opgelopen, is een dergelijke verwijzing niet relevant, nu de verzoekende partij niet wordt teruggedreven als verzoeker om internationale bescherming. Haar verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal afgewezen op 30 januari 2026, beslissing die door de Raad werd bevestigd op 11 februari 2026, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat er sprake is van een kwetsbare status door haar traumatische ervaringen daar zij een overlevende is uit de Gazastrook die 35 familieleden heeft verloren, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Hoewel niet ontkend wordt dat de verzoekende partij *“van Palestijnse origine (is), noch dat (zij) er geboren en getogen (is) of slechts korte tijd in Egypte heeft gewoond”* (beslissing Commissariaat-generaal van 30 januari 2026, administratief dossier, stuk 37), toont zij geenszins aan dat er in haar hoofde sprake is van traumatische ervaringen in de Gazastrook, noch dat zij 35 familieleden heeft verloren, noch dat zij vandaag tekenen vertoont van ernstige decompensatie. Het feit dat deskundigen op het gebied van psychotraumatologie benadrukken dat de oorlogservaring in Gaza een extreme toestand creëert waarin de psychische afweermechanismen worden verstoord, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat er in haar hoofde sprake is van traumatische ervaringen in de Gazastrook en heden van tekenen van ernstige decompensatie in haar hoofde.

De verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat en wat volgt, niet voorhouden dat zij niet enkel beweert dat zij niet in goede gezondheid verkeert, maar tevens een klinisch objectieve realiteit aanvoert.

Waar zij wijst op een attest van de psychologische dienst van het transitcentrum waarin vermeld wordt dat zij geniet van een regelmatige opvolging sinds 5 januari 2026, blijkt uit dit attest enkel dat zij op regelmatige basis wordt gezien door deze dienst. Op basis van dit attest van psychologische opvolging liggen echter nog geen objectieve gegevens voor, zoals medische attesten met betrekking tot haar toestand, die de bijzondere ernst van haar gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor bij een terugrijving zouden kunnen aantonen.

Waar de verzoekende partij daarnaast wijst op een dringend verzoek tot medische tussenkomst dat werd gericht aan Artsen zonder Grenzen, waarbij gewezen wordt op de alarmbellen betreffende de suïcidale ideeën en de zeer sombere gedachten van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat dit enkel een schrijven betreft in naam van de raadsheer van de verzoekende partij, aan Artsen zonder Grenzen op datum van 16 februari 2026 om 20u10 – en aldus na het nemen van de bestreden beslissing, die op diezelfde dag

reeds om 15u10 aan de verzoekende partij betekend werd – waarin melding wordt gemaakt van een psychologische gezondheidstoestand van de verzoekende partij die aandacht vereist gelet op een ernstige psychologische noodtoestand, donkere gedachten en suïcidale ideeën. Ook dit schrijven wordt niet ondersteund door objectieve gegevens, zoals medische attesten met betrekking tot de toestand van de verzoekende partij, die de bijzondere ernst van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor bij een terugdrijving zouden kunnen aantonen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, inzake haar (psychische) gezondheidstoestand een dergelijk bewijs bijbracht – en evenmin blijkt dat zij heden een dergelijk bewijs voorlegt – toont de verzoekende partij niet aan dat het de verwerende partij toekwam, gelet op haar gezondheidstoestand, in het licht van artikel 3 van het EVRM de voorzienbare gevolgen van het haar terugsturen naar het land van bestemming te onderzoeken.

Door louter te wijzen op het feit dat door het uitvoeren van de bestreden beslissing de therapeutische band die zij onderhoudt in het centrum verbroken wordt, toont zij geenszins aan dat zij een ernstig zieke persoon is, nog minder dat een terugdrijving aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen zal hebben voor haar gezondheidstoestand.

Waar zij nog stelt dat het uitvoeren van de maatregel als direct gevolg heeft dat het overgaan tot een autoagressieve daad wordt versneld, wat haar blootstelt aan een risico voor haar leven, beperkt zij zich tot een loutere bewering, nu, het weze herhaald, geen enkel objectief medisch stuk voorligt waaruit indicaties blijken voor een risico op zelfdoding.

2.2.6. De verzoekende partij meent voorts dat er in Marokko sprake is van een onvermijdelijke gevangenisstraf. Zij wijst erop dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van een terugkeer moet onderzoeken, dat een terugkeer naar Marokko geen eenvoudige administratief transfert betreft, dat het een refolement betreft naar een derde land dat streng strafrechtelijk beleid hanteert inzake illegale emigratie, dat de terugkeer van een vreemdeling die illegaal in het land verbleef of op illegale wijze vertrok, hem aan onmiddellijke strafrechtelijke vervolging blootstelt op grond van de wetgeving inzake immigratie en het strafwetboek, waarna zij dit toelicht. Zij stelt dat de politie na een terugkeer systematisch overgaat tot een reconstructie van het migratieparcours, dat het feit Marokko te hebben verlaten met valse papieren een schending vormt van de Marokkaanse migratiewetgeving, wat haar bij aankomst blootstelt aan een gerechtelijke procedure, dat bovendien het gebruik van vervalste documenten haar blootstelt aan de zwaarste straffen, waarna zij dit toelicht. Zij stelt dat de praktijk van de Marokkaanse autoriteiten, meer specifiek bij grens- en luchthavencontroles, van een puur veiligheidsgerichte aanpak en een systematische strengheid getuigt ten aanzien van het gebruik van valse documenten, dat deze strenge aanpak wordt bevestigd door een Europees onderzoeksproject, dat de Marokkaanse wetgeving niet voorziet in immuniteit voor personen die bescherming zoeken, waardoor elke documentaire inbreuk een motief is voor onmiddellijke arrestatie. Zij schetst vervolgens het scenario voor haar terugkeer en de risicovolle procedure die zich zou afspelen, waarbij zij melding maakt van (i) onderschepping en ondervraging aan de grens – en in dit kader stelt dat zij zal ondervraagd worden om de omstandigheden van haar vertrek en het gebruik van valse documenten vast te stellen en wijst op de omstandigheden van ondervraging en het feit dat deze omstandigheden bij haar die aan complexe PTSS lijdt onmiddellijk zal leiden tot psychische ontregeling –, (ii) van hechtenis – die bij gebreke aan geldige identiteitsdocumenten vrijwel systematisch bevolen wordt voor verder onderzoek en waarbij het feit dat buitenlanders herhaaldelijk het slachtoffer zijn van willekeurige detentie aangekaart wordt door de organisatie Global Detention Project – en (iii) van onvermijdelijke detentie en gebrek aan psychiatrische zorg waarbij zij erop wijst dat na de voorlopige hechtenis een aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd, dat een gevangenisstraf – die waarschijnlijk is – haar zou blootstellen aan kritische detentieomstandigheden, vooral gelet op het feit dat zij aan psychische stoornissen lijdt, waarna zij wijst op informatie over de psychiatrische zorg in de detentie in Marokko en stelt dat dit nog ernstiger is gezien het gedocumenteerde zelfmoordrisico, daar bij binnenkomst in de gevangenis het risicobeoordelingsformulier niet systematisch wordt ingevuld voor gedetineerden met een voorgeschiedenis van zelfverminking waardoor kwetsbare personen zonder toezicht blijven.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal van 30 januari 2026 dat zij onder meer verklaarde dat *“dankzij de dubbele nationaliteit (Palestina-Egypte) van (haar) moeder (zij) (...) ook (...) de Egyptische nationaliteit (kon) verkrijgen”,* dat zij *“alles hiertoe in orde (bracht) met de Egyptische autoriteiten en (...) een Egyptisch paspoort (verkreeg)”*, dat zij met haar *“Egyptisch paspoort reisde (...) naar Marokko en (...) vervolgens door(reisde) naar België”* en dat zij bij haar *“aankomst in België (...) (zij haar) Palestijns paspoort neer(legde) met ontbrekende pagina’s en verklaarde (...) (haar) Egyptische paspoort te hebben vernietigd”*. Voorts blijkt

dat het Commissariaat-generaal onder meer oordeelde: “U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen Egyptisch paspoort naar België gereisd bent en dat u dit paspoort voor uw aankomst heeft vernietigd (CGVS p. 5) om vervolgens bij aankomst een ander paspoort voor te leggen. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over.”, “Het Commissariaat-generaal stelt in uw geval vast dat u in het bezit bent (geweest) van een Egyptisch paspoort en dus de Egyptische nationaliteit bezit. U verklaart immers tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de Palestijnse nationaliteit heeft. Wanneer u wordt gevraagd of u daarnaast over nog een andere nationaliteit beschikt, antwoordt u “Eigenlijk ben ik ook houder van de Egyptische nationaliteit door mijn ouders, als middel om naar hier te kunnen komen. (...) mijn oma heeft dat ook van haar oma, waardoor mijn moeder dat ook heeft gekregen, dan heb ik dat via mijn moeder.” (CGVS p. 3). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u met een Egyptisch paspoort naar België reisde (zie administratief dossier – mailverkeer luchtvaartmaatschappij Air Arabia). Dit wordt door u bevestigd gezien u stelt dat u dit paspoort in Egypte heeft aangevraagd opdat u naar België zou kunnen komen (CGVS p. 4).” en “Dat u hierover bij de registratie van uw verzoek om bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken leugenachtige verklaringen heeft afgelegd waarbij u stelde dat dit paspoort ongeveer een fake document was (zie administratief dossier, verklaring DVZ nummer 32), (...)”.

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd ter gelegenheid van haar beroep tegen voormelde beslissing, noch in onderhavig verzoekschrift.

Nu blijkt dat de verzoekende partij in het bezit is, minstens was, van een Egyptisch paspoort en met dit paspoort naar Marokko reisde, wat ook bevestigd werd door de luchtvaartmaatschappij, alsook dat zij naar België is gereisd en hier een ander paspoort heeft voorgelegd dat door de Federale politie gerechtelijk in beslag werd genomen, toont zij geenszins aan dat zij in Marokko gebruik heeft gemaakt van valse documenten, Marokko heeft verlaten met valse documenten en/of op illegale wijze uit Marokko vertrok. Zij toont dan ook niet aan dat omwille van voormelde redenen – gebruik van valse documenten in Marokko of illegale emigratie aldaar – zij de Marokkaanse wetgeving heeft geschonden en zij het risico loopt, omwille van het systematisch overgaan door de politie tot een reconstructie van het migratieparcours, op onmiddellijk strafrechtelijke vervolging bij een terugkeer, zware straffen en een gevangenisstraf. Haar betoog hieromtrent, met inbegrip van het betoog over het strenge beleid hieromtrent in Marokko, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij ondervraagd zal worden om de omstandigheden van haar vertrek en het gebruik van valse documenten vast te stellen, toont zij met haar betoog geenszins aan dat zij (bij het voorleggen van de nodige binnenkomstdocumenten) in Marokko automatisch zal ondervraagd worden. Zij beperkt zich tot een loutere bewering. Bovendien toont zij niet aan waarom een dergelijke ondervraging zou leiden tot een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Waar zij wijst op een rapport van 2024 van US Department of State, kan de Raad vaststellen dat uit het rapport geenszins blijkt dat bij een eventuele ondervraging aan de grens bij binnenkomst, indien deze al zou plaatsvinden, sprake is van misbruiken die zich voordoen. Het rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst stelt dat de wet toestaat om beklaagden toegang tot een advocaat te weigeren gedurende de eerste 24 uren van detentie (bij alle andere tenlasteleggingen dan terrorisme) en dat meldingen van misbruik meer geschieden gedurende politie-interviews in deze initiële detentieperiode wanneer de personen die vastgehouden werden geen toegang hebben tot een advocaat. Het gaat hier duidelijk om beklaagden en om personen die in detentie worden gezet omwille van tenlasteleggingen en de initiële interviews in detentie en niet om ondervragingen aan de grens in het kader van het vaststellen van het migratietraject van een aankomende vreemdeling. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van het gebruik van valse documenten in Marokko of illegale emigratie aldaar de Marokkaanse wetgeving heeft geschonden en zij het risico loopt op onmiddellijk strafrechtelijke vervolging bij een terugkeer, zware straffen en een gevangenisstraf. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij lijdt aan complexe PTSS, toont zij dan ook niet aan dat de context van de ondervragingen zal leiden tot psychische ontregeling.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten – daar geen geloof werd gehecht aan de loutere bewering dat zij haar Egyptisch paspoort heeft vernietigd of weggegooid – maakt zij ook niet aannemelijk dat er onmiddellijke hechtenis zal bevolen worden. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij, die overigens reeds door Marokko is gereisd en hieromtrent geen problemen heeft vermeld, het slachtoffer zal worden van willekeurige detentie. Bovendien heeft de informatie betreffende arbitraire detentie die blijkt uit het citaat van de verzoekende partij in haar verzoekschrift, geen betrekking op vreemdelingen die via de luchthaven aankomen in Marokko.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat er onvermijdelijk sprake zal zijn van een detentie, zodat zij ook niet dienstig kan verwijzen naar kritische detentieomstandigheden. In dit licht herhaalt de Raad ook nog dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij aan psychische stoornissen lijdt of dat er sprake is van een gedocumenteerd zelfmoordrisico, minstens niet een objectief gedocumenteerd zelfmoordrisico.

2.2.7. Daarnaast maakt de verzoekende partij gewag van een totaal gebrek aan gespecialiseerde zorg voor slachtoffers van oorlog en foltering, waarbij zij betoogt dat er sprake is van een structureel onvermogen van het Marokkaanse systeem (en zeker in gevangnissen) om ernstige psychiatrische aandoeningen te behandelen, met name complexe PTSS als gevolg van oorlog, dat zij lijdt aan een aandoening die zeer gespecialiseerde zorg vereist (oorlogspsychiatrie, specifieke cognitieve gedragstherapieën, een veilige omgeving), waarna zij een beschrijving geeft van problemen in het Marokkaanse openbare (gezondheids)systeem en stelt dat de behandeling van PTSS als gevolg van oorlog specifieke behandelingen vereist die vrijwel niet bestaan in de Marokkaanse publieke sector en ontoegankelijk zijn voor een gedetineerde vreemdeling, dat een patiënt met suïcidale gedachten en ernstige depressies terugsturen naar een repressief land dat niet over de infrastructuur beschikt om de gevolgen van oorlog te behandelen, neerkomt op het bewust veroordelen van die patiënt tot een zekere en onomkeerbare verslechtering van zijn geestelijke toestand.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij geenszins met een begin van bewijs aannemelijk heeft gemaakt dat zij aan bepaalde ernstige psychische stoornissen lijdt, nog minder dat zij lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening, met name complexe PTSS als gevolg van de oorlog, ernstige depressies of suïcidale gedachten. Zij maakt dan ook niet met een begin van bewijs aannemelijk dat zij zeer gespecialiseerde zorg behoeft. Het betoog dat deze niet beschikbaar zou zijn in Marokko, is dan ook niet dienstig.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verzoekende partij overigens niet aantoont, indien zij bepaalde psychische of psychiatrische zorgen behoeft, dat zij deze niet in Egypte – land waar zij verbleef voor zij door Marokko naar België reisde, en waarvan zij de nationaliteit heeft – kan verkrijgen.

2.2.8. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden, gelet op wat voorafgaat, dat er een reeds bestaande extreme kwetsbaarheid is. Zij beperkt zich tot de loutere beweringen dat zij een patiënt in levensgevaar is, dat zij een oorlogsveteraan is die 35 familieleden heeft verloren en die lijdt aan een ernstige, gedocumenteerde psychiatrische aandoening (posttraumatische stressstoornis en bewezen zelfmoordrisico).

Zij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat er sprake is van onvermijdelijke en traumatische gevangenschap. Met haar betoog dat haar reisdocument in België in beslag is genomen wat *de facto* het gebruik van valse documenten of de onregelmatigheid van haar migratietraject uit Nador bewijst, gaat zij er aan voorbij dat het reisdocument dat in België in beslag is genomen – daar dit een Palestijns document betrof – niet het document is dat de verzoekende partij gebruikt heeft in Marokko. Zij heeft immers zelf verklaart zij met haar *“Egyptisch paspoort reisde (...) naar Marokko en (...)vervolgens door(reisde) naar België”* en dat zij bij haar *“aankomst in België (...) (haar) Palestijns paspoort neer(legde) met ontbrekende pagina's en verklaarde (...) (haar) Egyptische paspoort te hebben vernietigd”*. De in beslagname in België van het Palestijnse paspoort bewijst dus geenszins het gebruik van valse documenten in Marokko of de onregelmatigheid van haar migratietraject uit Nador. Zij toont dus opnieuw niet aan dat haar terugsturen naar Marokko neerkomt op het haar blootstellen aan een strafrechtelijke procedure en detentie wegens een overtreding van de migratiewetgeving. Haar betoog dat voor een man die al verzwakt is door oorlog en die zelfmoordgedachten heeft – wat overigens loutere beweringen zijn – de brutaliteit van een arrestatie en opsluiting in de precaire omstandigheden in Marokkaanse gevangnissen een ondraaglijke psychische beproeving is die neerkomt op een vernederende behandeling, is dan ook niet dienstig.

Waar zij opnieuw erop wijst dat de uitvoering van de bestreden beslissing de psychologische begeleiding die zij krijgt in het centrum onderbreekt en dat in detentie in Marokko zij geen toegang zal hebben tot gespecialiseerde zorg voor haar complexe oorlogstrauma, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds *supra* uiteengezet werd.

De verzoekende partij maakt dan ook, gelet op wat voorafgaat, geenszins aannemelijk dat door het gebrek aan therapeutische perspectieven, in combinatie met de schok van de repressieve gevangenisomstandigheden, een reëel, ernstig en imminent risico op zelfbeschadigend gedrag of onomkeerbare verslechtering van haar geestelijke gezondheid voorhanden is.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat er sprake is van een overschrijding van de minimumdrempel van ernst in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij toont niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden vanwege het cumulatieve effect van de onlosmakelijk met elkaar verbonden factoren van extreme psychische kwetsbaarheid en de zekerheid van een strafrechtelijke vervolging bij aankomst in Marokko en het gebrek aan gespecialiseerde zorg in detentie, nu zij niet aantoont dat er sprake is van een extreme psychische kwetsbaarheid, noch aannemelijk maakt dat zij strafrechtelijk zal vervolgd worden bij aankomst in Marokko en in detentie zal belanden.

Gelet op hetgeen voorafgaat en wat volgt, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, zij het op procedureel dan wel op materieel vlak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.10. De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen van het dossier *in casu* ten onrechte niet heeft onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen. Evenmin maakt zij *prima facie* aannemelijk dat de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens, een onmogelijke chronologie of op een gebrek aan kennis van de elementen van het dossier.

De verzoekende partij toont gelet op wat voorafgaat op het eerste zicht niet aan dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde medische gegevens of bepaalde gevolgen van de bestreden beslissing – op strafrechtelijk gebied – niet in ogenschouw heeft genomen of niet onderzocht heeft.

Waar zij betoogt dat de verwerende partij niet kan beweren niet op de hoogte te zijn geweest van haar gezondheidstoestand, dat zij toegang heeft tot informatie over de mensen in de centra, toont zij niet aan, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie in het kader van haar gezondheidstoestand ten onrechte niet in ogenschouw heeft genomen of niet onderzocht heeft. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij regelmatig psychologisch opgevolgd wordt, blijkt niet dat er sprake is van een bijzondere ernst van haar gezondheidstoestand, zodat ook niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of na te gaan of de geestelijke gezondheidstoestand van de verzoekende partij verenigbaar was met een transfert naar Marokko, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan.

Waar zij opnieuw gewag maakt van het ontbreken van een onderzoek naar de strafrechtelijke gevolgen van een terugkeer en stelt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het door de verzoekende partij gebruikte reisdocument in beslag is genomen, dat gezien België zelf heeft vastgesteld dat zij met betwiste documenten reisde de verwerende partij niet onwetend kon zijn dat dit een strafbaar feit vormt in het land van terugkeer, verwijst de Raad naar wat hieromtrent *supra* wordt uiteengezet. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij in Marokko een strafbaar feit heeft gepleegd. Zij verduidelijkt dan ook niet waarom de verwerende partij gehouden was een onderzoek te voeren naar het risico op arrestatie en detentie bij aankomst in Marokko.

Nu de verzoekende partij geen begin van bewijs leverde van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, toont zij op het eerste zicht ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte niet is overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM bij een terugdrijving naar Marokko. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was te motiveren waarom de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt aan een onmenselijke behandeling.

Zij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan nauwkeurigheid of een inadequate motivering. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk, het weze herhaald, dat de verwerende partij bepaalde alarmbellen inzake haar geestelijke gezondheid en/of een strafrechtelijk risico, ten onrechte genegeerd heeft.

2.2.11. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

2.2.12. De middelen zijn niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zessentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER